

پوست این افراد یک دست سفید شده ولی آنها باز هم به ویتلیگو مبتلا هستند.

درمان

هنوز درمان قطعی شناخته نشده است. گاهی بهترین درمان برای ویتلیگو این است که اصلاً هیچ درمانی انجام نشود. در افرادی که پوست روشنی دارند، اجتناب از برنزه شدن پوست طبیعی بدن، مانع از پیدایش تضاد رنگ و در نتیجه مخفی ماندن لکه‌های پیسی خواهد شد. پوست سفید مناطق مبتلا به این بیماری هیچگونه دفاعی در برابر نور خورشید ندارند. این نواحی به راحتی دچار آفتاب سوختگی می‌شوند. روی تمام نواحی مبتلا به ویتلیگو که توسط لباس پوشانده نمی‌شود، باید یک ضدآفتاب مناسب با SPF حداقل برای ۱۵ مالیده شود و برای جلوگیری از آفتاب سوختگی، از قرار گرفتن در معرض خورشید در ساعات حداکثر تابش (۱۰ صبح تا ۴ عصر) خودداری شود.

پنهان کردن لکه‌های ویتلیگو توسط کرم پودر، فرآورده‌های برنزه کننده (که بدون نیاز به نور آفتاب پوست را برنزه می‌کنند) یا سایر رنگ‌ها، کاری آسان ولی خطرناک است و سبب می‌شود این بیماری کمتر به چشم بیاید.

اگر از ضدآفتاب و رنگدانه‌های پوشاننده کاری بر نیاید، پزشک شما ممکن است درمان دیگری را به شما پیشنهاد کند. این درمان می‌تواند شامل بازگرداندن طبیعی و یا از بین بردن باقیمانده رنگدانه باشد هیچ یک از روش‌های باز گرداندن رنگدانه درمان کامل و دائمی محسوب نمی‌شوند.

بازگرداندن رنگدانه:

- ۱- کورتون موضعی
- ۲- پووا PUVa
- ۳- اشعه ماوراء بنفش
- ۴- پیوند پوست
- ۵- از بین بردن رنگدانه باقیمانده: در بعضی

بیماران که بیماری ویتلیگو وسعت زیادی پیدا کرده است، عملی ترین روش درمان، رنگ زدایی از نواحی طبیعی پوست و یکدست کردن رنگ آن است. در این روش از یک ماده شیمیایی به نام Monobenzylether of Hydroquinone یا از اشعه لیزیر استفاده می‌شود این روش درمان محدود یکسال به طول می‌انجامد.

معمولاً از بین رفتن پوست در این روش دائمی و برگشت ناپذیر است. لذا بیماران باید اکیداً از تماس با نور آفتاب اجتناب نمایند.

درمان ویتلیگو در کودکان

معمولاً در کودکان از روش‌های درمان شدید و تهاجمی استفاده نمی‌شود. در بیماران خردسال، ضد آفتاب‌ها، پوشاندن لکه‌ها با مواد رنگ کننده بهترین درمان است. کورتون‌های موضعی را هم با احتیاط زیاد می‌توان به کار برد. از «پووا» معمولاً تا سن ۱۲ سالگی استفاده نمی‌شود، اما در این دوره سنی از اشعه ماوراء بنفش B با طیف باریک نتایج قابل قبولی در درمان ویتلیگو داشته است.

برای پیشگیری از گسترش یا عود بیماری چه می‌توان کرد؟

راه موثری برای پیشگیری آن وجود ندارد. نقش استرس‌های روحی در ایجاد یا تشدید بیماری قطعاً مشخص نشده است. اما بعضی از بیماران دوره‌های شدت بیماری را به این استرس‌ها ربط می‌دهند. در برخی از بیماران، هر گونه آسیب پوستی (سوختگی، زخم، خراشیدگی، ضربه‌های مکرر) موجب پیدایش لکه‌های ویتلیگو در محل آسیب می‌شود. این دسته از بیماران باید در مراقبت از پوست خود تلاش کنند. نقش غذا در بروز بیماری مشخص نیست و در حال حاضر هیچ محدودیت غذایی خاصی به بیماران توصیه نمی‌شود.